

Arrest

nr. 322 793 van 4 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2024.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025, datum waarop de zaak tegensprekelijk uitgesteld wordt naar de zitting van 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 januari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat zij de verweernota niet ontvangen heeft die gebruikelijk gevoegd wordt bij de beschikking en ze legt het KB van 27 juni 2018 neer en volhardt. Bij een eerste nazicht blijkt dat de verweernota inderdaad niet meegestuurd zou zijn met de beschikking, daarom bezorgt de kamervoorzitter VzP ter zitting een afschrift van de verweernota en stelt de zaak tegensprekelijk uit tot de zitting van 6 feb. 2025 om 10u. Er komt geen nieuwe oproeping terechtzitting, VzP neemt hiervan acte.”

In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De zaak werd eerder uitgesteld naar de zitting van heden omdat VzP de verweernota niet ontvangen had. Dit is rechtgezet. VzP stelt dat ze uitging van een beroepstermijn van 30 dagen. I.c. gaat het inderdaad om een verkorte termijn maar de CGVS heeft evenmin haar opgeroepen binnen de 2 dagen waardoor deze verkorte versnelde procedure niet correct is verlopen en ze aldus recht had op een beroepstermijn van 30 dagen. Indien deze stelling niet zou aangenomen worden wijst ze op een schending van hogere rechtsnormen, nl. de art. 6 en 13 EVRM.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 november 2024 inzake de laattijdigheid van haar beroep.

5.1. Beroepstermijn

Het beroep van verzoekende partij is gericht tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond (artikel 57/6/1, § 1 tweede en derde lid)” van 29 augustus 2024.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn tegen die beslissing tien (10) dagen.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar argumentatie ter zitting dat het CGVS haar niet heeft opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud binnen de 2 dagen waardoor de verkorte, versnelde procedure niet correct is verlopen en ze aldus recht had op een beroepstermijn van 30 dagen.

De Raad is geen bepaling bekend op grond waarvan de (periode/termijn van) kennisgeving van de oproeping voor het persoonlijk onderhoud enige invloed heeft op de beroepstermijn, ongeacht of al dan niet toepassing

wordt gemaakt door het CGVS van de eventuele mogelijkheid om het beschermingsverzoek volgens een versnelde procedure te behandelen. Geen enkele bepaling voorziet dat wanneer de verzoeker om internationale bescherming niet binnen de 2 dagen wordt opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud de versnelde procedure niet langer meer correct en rechtsgeldig zou kunnen worden toegepast, laat staan dat in een dergelijke situatie de beroepstermijn tot 30 dagen wordt verlengd. In zoverre verzoekende partij het tegendeel voorhoudt, weet zij niet te overtuigen en kan zij hierin niet worden gevolgd.

Overigens, zo wordt hieraan volledigheidshalve en ten overvloede toegevoegd, betreft die oproepingstermijn van twee kalenderdagen voor het persoonlijk onderhoud bovendien een minimumtermijn, zo blijkt uit het door verzoekende partij ter zitting zelf neergelegde uittreksel uit het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die termijn heeft hoe dan ook geen invloed op de beroepstermijn.

Verzoekende partij merkt daarnaast bovendien zelf ter zitting op dat zij aanvankelijk uitging van een beroepstermijn van 30 dagen, maar dat het hier inderdaad gaat om een verkorte termijn, waarmee wordt aangenomen dat zij doelt op de beroepstermijn van tien dagen.

In casu geldt hoe dan ook een beroepstermijn van 10 dagen, gelet op de samenlezing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet waarnaar die bepaling verwijst. Verzoekende partij toont niet aan dat die beroepstermijn niet rechtsgeldig en correct is en dat een andere termijn dient te worden gehanteerd. Zij overtuigt hierin niet.

5.2. Kennisgeving

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, (...) elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurde bij aangetekende brief verstuurd naar de door verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gekozen woonplaats.

De kennisgeving gebeurde aldus op een (rechts)geldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar de gekozen woonplaats van verzoekende partij. Zij betwist dit niet.

Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan. Deze bedraagt *in casu* dus 10 dagen, zoals eerder opgemerkt. Die termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

5.3. Laattijdigheid beroep

De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals *in casu*, steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, “tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst” (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brief met bestreden beslissing op vrijdag 30 augustus 2024 aan de post werd overhandigd.

Overeenkomstig voormeld artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, was woensdag 4 september 2024 dus de eerste dag van de beroepstermijn.

Gelet op de beroepstermijn van 10 dagen, was vrijdag 13 september 2024 de vervaldag/laatste dag van de beroepstermijn. Verzoekende partij had dus tot en met 13 september 2024 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, overgemaakt per aangetekende schrijven van 30 september 2024, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn, zoals reeds in de beschikking werd vastgesteld.

5.4. Overmacht

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke

wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Uit het betoog ter zitting kan geen reden van overmacht blijken.

5.5. Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Waar verzoekende partij op algemene wijze gewag maakt van een schending van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en spreekt over de toegang tot een loyale procesvoering, wordt er vooreerst op gewezen dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. X; RvS 13 december 2011, nr. X; RvS 7 juli 2006, nr. X; EHRM 5 oktober 2000, nr. X, Maaouia/Frankrijk). Verzoeken om internationale bescherming zijn uitgesloten van die verdragsbepaling. Verzoekende partij kan zich hier dan ook niet dienstig op beroepen.

Wat betreft de toegang tot de rechter, wijst de Raad erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklust ordentelijk te kunnen beheren. Juridisch incorrecte en onnodige/overbodige betogen zoals het voorgaande van verzoekende partij inzake de termijnen van de versnelde procedure dragen allerminst bij aan de werklust en het beheer ervan.

Verzoekende partij toont niet in het minst aan dat haar de toegang tot de rechter zou zijn ontzegd. Zij toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een mogelijkheid waarvan zij gebruik heeft gemaakt, doch dit te laat, buiten de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 10 dagen.

Verzoekende partij toont niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, temeer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij wegens overmacht verhindert werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Zij toont niet aan dat er haar *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

6. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 13 november 2024 opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden wanneer hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671; RvS 27 maart 2001, nr. 94.316). Het is de Raad dan ook niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). Om die reden zijn de door verzoekende partij in het kader van haar (laattijdig) beroep aangehaalde elementen, en haar beroep meer in het algemeen/algeheel, niet-ontvankelijk.

Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS